

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Ze slov přátelství

Penelope Dalla Libera, 8.B

Byli jsme dva, co svět mohl spálit,
na každé cestě, co se zdála pálit.
Tajný úsměv, pohled bez vět,
nikdy jsme nechtěli víc než svět.

Každý večer u hvězd si hrát,
jen já a ty, nikdy neztrácet rád.
Ale srdce má jiný plán,
co kdysi byl sen, stal se pravdou nám.

Ze slov přátelství rodí se láska,
jako plamen, co tichounce praská.
Nevinný dotek, pohled tvůj,
najednou vím, že jsi osud můj.

Smáli jsme se, když vítr nás hnál,
každý ten den něco krásného dal.
Ale ten úsměv, co schováváš,
říká, že víc pro mě zchystáváš.

Byl jsem slepý, a teď vidím jas,
že v přátelství může růst náš čas.
Už nechci zpět, ten pocit znám,
teď tě držím a věřím nám.

Ze slov přátelství rodí se láska,
jako plamen, co tichounce praská.
Nevinný dotek, pohled tvůj,
najednou vím, že jsi osud můj.

At' říká, kdo chce, co si myslí,
jen já a ty víme, co se blíží.
Změna je tady, už není cesty zpět,
tohle je příběh, který píše svět.

Ze slov přátelství rodí se láska
a už to víme, je to jasná zpráva.
Era sólo una migliore amicizia però
e finita in amore.

Starý most

Adam Švaňa, Anna Pešátová, 9.C

Uprostřed lesa stál starý kamenný most. Lidé říkali, že kdo přes něj přejde o půlnoci, uslyší šepoty dávno zapomenutých příběhů.

Jedné noci se k němu vydal Martin. Byl zvědavý, ale i trochu vystrašený. Když hodiny odbily půlnoc, stál uprostřed mostu a čekal. Nejprve bylo ticho, jen listí šustilo ve větru.

Pak se ozval tichý šepot: „Pamatuj na sliby.“

Martin se rozhlédl, ale nikoho neviděl. V tom si vzpomněl. Jako malý chlapec slíbil babičce, že se vždy postará o její zahradu, ale po její smrti na to zapomněl.

Druhý den se vrátil do babiččina domu, vyplel záhony a vysadil nové květiny. Od té doby už most nikdy nešeptal.

Když napětí stoupá (úryvek z povídky)

Nikola Pavelková, 9.B

„Vstávej, ospalče! Rovnou si dáš kolečka kolem domu,“ probudila mě Ornella.

„Běhání je v pondělí a dnes je čtvrtek,“ protestuji.

„Ber to jako ranní překvapení,“ zní celkem našťvaně.

Nechtěla jsem přilévat olej do ohně, tak jsem šla. Čím častěji to běhám, tím lépe mi to jde. Ale stejně nechápu, k čemu mi to je. Má mi pomoci s magií, ale místo toho pořád běhám nebo medituji.

Když tak přemýšlím, nedávám pozor, kam běžím. Kvůli tomu narazím, samozřejmě že do nikoho jiného než Bryana.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se, když mě zachránil před pádem.

„Jo. Co ty tu vůbec děláš? Ještě jsem tě tu nepotkala.“

„Chodím tu cvičit, když máte být vevnitř. Nevěděl jsem, že budete venku.“

„Já popravdě taky ne. Ornella je nějaká... No nevím, jak to nazvat. Ale prostě mě vzbudila s tím, že mám jít běhat.“ Samozřejmě že jsem si chtěla nenápadně postěžovat.

„Sakra!“ zareagoval. „To není tvoje vina. Jsou to tři noci, co jí říkám, že budu s ní, ale vždy skončím u tebe.“

„Kvůli mým nočním můrám. Mám pravdu?“

„Ano. Probereme to později. Ted' utíkej, jinak Ornella bude našťvaná ještě více. A dávej pozor, kam běžíš.“

„Samozřejmě!“ řvu na něj už za běhu.

Konečně jsem doběhla k Ornelle.

„Zaběhla si to hůř než poprvé. Zhoršuješ se.“

„Promiň. Spadla jsem,“ snažím se vyvléknout.

„Co si sakra o sobě myslíš! Že JÁ nevím, co se tam stalo? Myslíš si, že jsem tak naivní!“ Znenadání se našťvala.

„Pardon ale nevím, o čem mluvíte.“ Nevím, proč jí najednou vykám.

„Byl můj, dokud ses nenarodila. Od tvého narození nemluvil o ničem jiném, než že tě musí chránit. Kdyby ta holka nikdy nepřišla, nic by se nezkazilo. On by byl MŮJ!“

„Zaprvé Bryan není věc.“ Cítím, jak ve mně narůstá vztek. Vevnitř mě sílí plamen, co se chce dostat ven. Už ho nemůžu držet v sobě. Nejde to! Začíná ze mě vycházet. Vše kolem začíná hořet. Vážně se to snažím zastavit.

Najednou vše potemnělo...

Aféra s kočkou

Adam Švaňa, 9.C

Na ulici kočka leze,

beze mě ji nepřeleze.

Kočka slepá a já divá.

Kočka běží a já ležím.

Mňouká na mě: Jsi snad blbá?

A já na to: Ano, jsem!

Říkám si, proč mluvím s kočkou?

Kočka už jen zavrní...

Taky říkám, proč tu ležím,

když už zima všude je.

Už se zvedám, kočka mňoukne...

asi už mi poděkuje.

Kočka běží a já za ní,

zastaví se u domu.

Já se divím. Je to můj dům.

Kočka kývne a je pryč.

Já jen zírám a si říkám,

tolik cukru už si nedám.